

REIZEN ZONDER MASKER

Pre-Coronistan Foto's en
Reisverhalen uit Zwitserland, Italië
en Georgië

Schrijver: Patrick Pereira
Coverontwerp: Patrick Pereira
ISBN: 9789464051148

© Patrick Pereira

Alles in dit boek is echt gebeurd maar deze gebeurtenissen worden hevig gekleurd door mijn persoonlijke ervaringen en de manier waarop ik alles geschreven heb. En af en toe door 'a wee dram' natuurlijk. Hier en daar heb ik wel namen gewijzigd om de personen in kwestie te beschermen of gewoon omdat ze het niet leuk zouden vinden om door mij beschreven te worden.

Welcome to my world...

1. Mijn Corona voorwoord

Don't cry wolf... (geef geen vals alarm) – Aesop (Grieks verteller rond 600 BC)

Tijdens het schrijven van dit boek is de wereld in de ban van het Coronavirus.

Wat oorspronkelijk begon in Wuhan, China verspreidde zich snel over de wereld. Virussen trekken zich nu eenmaal niets aan van grenzen. En in onze huidige maatschappij waar er duizenden vliegtuigen de aarde omcirkelen, waar iedereen gewoon geraakt is aan uitstappen en reizen met het vliegtuig, de ferry, het cruiseschip, de trein en ja hoor, ook met de auto of de motor is het niet moeilijk voor een virus om zich supersnel te verspreiden.

Het is volgens mij voor een stuk de schuld van de media 'overkill' dat ik, net zoals veel anderen, in het begin het virus onderschat heb. Als de media je vanaf het prille begin 24/7 bestoken met slechts één onderwerp dan geraakt de mens al snel oververzadigd. En de welbedoelde doemraadgevingen die iedereen op social media post (iedereen expert!) versterken dat nog. Komt daar nog bij dat Corona in het begin als een virus uit de 'griep'-familie beschreven werd of daaraan ergens verwant. Daar schuilt ook een stuk van de onderschatting: veel mensen hebben in de loop der jaren 'een griepje' of 'de griep' vereenzelvigd met een eenvoudige verkoudheid. Het klinkt alvast wat belangrijker wanneer je tegen je baas aan de telefoon zegt dat je twee dagen thuis geschreven bent door je dokter omdat je de griep hebt dan dat je 'een beetje verkouden' bent. Nochthans heb je dan helemaal de griep niet. Wie echt de griep heeft ligt een week in de lappenmand en voelt zich daarna nog zwak. Je bent geen 2 of 3 dagen afwezig van het werk met 'de griep'... Ikzelf heb in de voorbije veertig jaar al twee keer de twijfelachtige eer gehad 'griep' te hebben. Dan ken je het verschil wel. Ik wens ook de gewone griep – als er al zoiets is – niemand toe.

Recent vloog ik naar Italië. Ja, je weet wel, het land dat tegenwoordig door iedereen met de vinger gewezen wordt omdat het niet genoeg deed tegen het virus, terwijl het eigenlijk onvoorbereid op de frontlijn van de Chinese invasie lag. Dante Aleghieri had hier van gesmuld. Het 'inferno' bestaat! Achteraf weet

blijkbaar iedereen wel een schuldige te vinden. Bij het binnenkomen van de luchthaven in Malpensa werd ik door een team bemondmaskerde, in witte pakken gestoken security verplegers tegengehouden en mat men met een soort temperatuurpistool mijn 'koorts'. Ik had er geen dus mocht ik zonder probleem door. Na 11 dagen in Italië keerde ik terug naar België. Malpensa lag er tamelijk verlaten bij en de weinige mensen die uiteindelijk toch een vliegtuig namen liepen een beetje verloren in de grote hallen van de luchthaven, in grote cirkels van anderhalve meter rond elkaar draaiend. Ik verwachtte dat ik in Brussel allicht helemaal zou gescreend worden. Tenslotte kwam ik uit een 'broeihaard' van Coronagevallen. Groot was dus mijn verwondering dat ik in Brussel gewoon door kon lopen, helemaal van het vliegtuig tot in het station onder de luchthaven en daar op een trein kon stappen – één van die treinen die stampvol lopen tussen vier en vijf uur 's namiddags met mensen die hun kantoren verlaten in de buurt van het Noordstation, Brussel Centraal en 'de Zuid'. Dit allemaal zonder dat ik maar één Corona-checker gezien had. Niemand nam mijn temperatuur, niemand stelde mij een vraag. De luchthaven was vrij van witte steriele pakken en mondmaskers. De omgekeerde wereld eigenlijk: bij het binnenkomen van de broeihaard werd ik gecheckt, bij het terugkomen van de broeihaard was er geen enkele controle.

Mensen vragen zich ook af hoe het komt dat Italië als eerste land in Europa zo hard getroffen werd. Ik heb daar zo mijn eigen theorie over. In maart 2019 kwam de Chinese leider Xi Jinping naar Italië om o.a. het 'New Silk Road' project verder te promoten en met de Italianen een economische deal te sluiten. De 'Nieuwe Zijderoute' is eigenlijk een reusachtig project dat de oude handelsroutes tussen China en Europa heropwaardeert met o.a. gigantische investeringen in treinverbindingen.

In zijn kielzog werden er allerlei deals gesloten; o.a. op cultureel en toeristisch vlak en sinds die tijd is Italië eigenlijk voor de Chinezen nog meer een 'must see' bestemming geworden dan ze al was. Massaal komt de gele medemens met open mond (maar dat zie je niet doordat zij reeds mondmaskers droegen voor corona!) naar de Italiaanse kunstschaten kijken. Eén van de meer bekende investeringen van de laatste jaren is de Chinese geldinflux in de

Milanese voetbalclub 'FC Internazionale'. Lukakugewijs nemen de Chinezen Italië in. Je kunt op het plein voor de Duomo in Milaan zelfs in niet-corona periodes al niet over of door door gemonddmaskerde Chinezen. Milaan, Venetië en Rome zijn de top bestemmingen bij Chinese reisbureaus. Is het dan zo verwonderlijk dat het virus dat uiteindelijk in Wuhan, China aan zijn wereldreis gestart is als eerste Europese besmettingshaard Italië uitkiest? Enfin, het is maar een theorie maar eentje waar ik tamelijk van overtuigd ben.

Ondertussen is de wereld er een beetje anders gaan uitzien en veel landen doen hun best om Italië bij te benen qua aantal besmettingen. Mensen werken van thuis, scholen zijn in heel wat landen toe, restaurants, non-food winkels en bars zijn toe, ski resorts worden gesloten, events zijn geschrapt, sportwedstrijden zijn geschrapt of uitgesteld... Terecht of onterecht, wie zal het nog zeggen. Eén steen zal de loop van de rivier niet veranderen dus ik sta een beetje aan de zijlijn met mijn idee dat de massahysterie mee gevoed wordt door het complete overaanbod van doemnieuws op televisie, social media en in kranten. Hoe anders te verklaren dat, terwijl de voeding en pharma verder top prioriteiten blijven van elke regering, mensen toch in paniek gaan hamsteren? De hype van het moment blijkt toiletpapier te zijn en dat is toch echt van de pot gerukt! Je kunt het niet eten en je kunt kan je ook met de krant afvegen. Back to basics!

Ik ging op een zondag midden maart met de motor rijden om even mijn geest vrij te maken en toch eens te zien hoe de situatie op de weg was. Van Kortrijk naar Leffringcoucke aan de Franse kust en terug via de Belgische kust, Diksmuide en Roeselare naar Kortrijk. Zelden heb ik op een zondag zo weinig volk op de baan gezien. Ik had op veel plaatsen de hele weg voor mij alleen. (Kort daarna zou zelfs dit aangename tijdverdrijf niet meer toegelaten zijn. Ik moest dus braaf de batterij van mijn Triumph Tiger Explorer aan de druppellader leggen en thuis blijven.)

Op een doordeweekse zondag - permitteer mij deze uitdrukking - zelfs in de winter, sta je gegarandeerd wel ergens in een file. Een parkeerplaats vinden aan de kust is veelal een probleem en in de zomer zelfs soms onmogelijk. Nu de restaurants en café's dicht zijn

hebben veel mensen hun 'gezonde wandeling' op het strand plots geschraapt aangezien ze tegelijkertijd hun maag niet meer kunnen vullen met spijs en drank.

Ook de gigantische parkings rond meubelbedrijven, shopping centra en tuincentra zijn leeg. Het is bijna zoals de tijd voordat de winkels op zondag open mochten zijn, een tijd die de ouderen onder ons en onze ouders zich zeker nog herinneren.

Aangezien ook nog eens alle events – en dus ook de wieler voorjaarsklassiekers niet doorgaan heb je ook geen massa wielersfans die met de auto overal proberen hun idolen te volgen.

Eigenlijk had ik het best naar mijn zin. Het spijt me voor de middenstand, ik wens een beginnend restauranthouder niet toe dat hij drie weken moet sluiten. Diegenen die al jaren in het vak zitten hebben allicht wel al een al dan niet donker gekleurd spaarpotje om deze periode te overleven. Vergeef mij mijn cynisme maar opnieuw zie je overal dat lobbygroepen en verenigingen naar de staat kijken om hen te helpen. De mens wil liefst van al geen belastingen betalen maar wanneer het even fout gaat wil dezelfde mens wel geholpen worden door de staat. Zoals de republikeinen in de Verenigde Staten zeggen: 'no government!' ... tot het fout gaat...

Het was wel heel grappig (sorry, ik verval in een vorm van naar sarcasme neigend cynisme dat mij soms lachkrampen bezorgt) dat van alle 'oude' mensen op de wereld (je weet wel: DE risicogroep van Corona) net Trump eventjes verdacht werd van besmet te zijn. Niemand zal allicht ooit weten wat de uitslag van de test was want van zijn eerste leugen is de man nog niet dood gegaan. De Verenigde Staten doen echter hun reputatie alle eer aan: alles is daar 'bigger' dus jammer genoeg ook de Corona epidemie. Een klein beetje hoofdpijn en af en toe een zwak hoestje: het kan zijn dat je Corona hebt zonder dat je het weet. Twee weken ervoor had Trump nog tegen zijn achterban gezegd dat het allemaal 'een hoax van de democraten' was. Plots legde hij daarna alle vliegverkeer met Europa stil want dat was echt wel het Sodom en Gomorra van de besmetting! Twitter Trump op zijn best. De wiskundige correctheid gebiedt mij wel te zeggen dat de vergelijking van het aantal doden in de VS met landen in Europa eigenlijk geen steek houdt. Het land heeft 320 miljoen inwoners... Het absolute dodental vergelijken met bijvoorbeeld België, dat nauwelijq 11 miljoen inwoners heeft is dan ook niet eerlijk en niet correct.

Maar goed, terug naar de bespiegelingen tijdens mijn ritje naar zee. Ik begon waarlijk terug te verlangen naar de zondagsrust. Niet vanwege religieuze overpeinzingen maar gewoon uit praktische overweging. De winkels klagen dat ze niet goed verkopen en te veel kosten hebben. Wel, sluiten op zondag zal de kosten al aardig doen teruglopen. Personeel, verwarming, electriciteit, enzovoort...

Aangezien veel mensen nu via het internet hun aankopen beginnen doen hoeft die extra winkeldag op zondag niet echt.

Maar goed, ik ben geen econoom en geen professor in de virologie, ik ben slechts een nederige ervaringsdeskundige die op zijn motor een beetje nadenkt over het leven. En over toiletpapier natuurlijk.

En dat is ook wat ik in de rest van dit boek doe wanneer het reisvirus heeft toegeslagen. Ik probeer het land dat ik doorkruis te zien tegen de achtergrond van zijn geschiedenis. Ik combineer dat met een beetje serieuze interesse in zijn/haar bevolking en eetgewoonten en ik kruid het geheel met een beetje muziek. Ziedaar mijn insteek.

Of ik gelijk heb of niet speelt hier geen rol. Iedereen is overtuigd van zijn eigen gelijk en als het dan nog fout gaat is het meestal de fout van iemand anders.

Dus hier gaan we opnieuw: ik kan de route die ik beschrijf in Zwitserland aanbevelen aan motorliefhebbers. Het technische aspect van het rijden, de uitzichten en adembenemende passen zijn een streling voor de ziel van de motard. Je kunt de weg ook met de auto doen maar dat is niet zo leuk natuurlijk.

Mijn reis door de Italiaanse aardbevingsgevoelige Abruzzes is er één waar ik emotioneel niet goed van werd. Maar een verkoopster van ijsjes in L'Aquila toonde me dat er hoop is.

En voor wie een stukje onbekend gebied wil leren kennen kan ik mijn relaas van de reis door Georgië aanbevelen: ronduit fantastisch. Ik viel er van de ene verbazing in de andere. Alhoewel we ons hier op de rand van Europa bevinden kan de levensstijl niet meer verschillen van pakweg Parijs of Amsterdam dan in dit interessante land.

En ondertussen veroverft Covid19 steeds verder de aardbol. De wereld wordt één regio door een virus dat geen grenzen kent. De wereld wordt Coronistan.

Misschien zal reizen nooit meer hetzelfde worden na deze pandemie die maanden aanhoudt. Dus is dit reisboek eigenlijk een beetje 'pre-Coronistan'. Zonder plastic handschoenen, zonder mondkmaskers en in een wereld waar iedereen nog dicht bij mekaar kan komen.

Op de televisie spreken politici en experts met een ernstig gezicht ons vermanend toe. Er hangt een zwart wolkje boven hun hoofd en er zit een diepe frons tussen hun wenkbrauwen. En dan denk ik: als deze speciale 'griep' voorbij gaat zijn en de wereld zijn gewone gangetje herneemt dan komt er een moment dat Corona slechts een voetnoot in de geschiedenis zal zijn. De mens vergeet snel...

De Spaanse griep en de pest werden al met Corona in één zin genoemd, maar ik vind dat Corona zowel qua het aantal doden als het aantal besmettingen slechts een klein broertje is van deze rampvirussen. Wie zal het zeggen? Tegen de griep kan je je laten inenten en tegen Corona niet. Dat is allicht de reden voor de vele doden. In de middeleeuwen roeide de pest ongeveer één derde van de bevolking in Europa uit, de schatting gaat in de richting van een paar tiental miljoen mensen die het leven lieten. Er liepen toen nog niet zo veel mensen rond als nu. En aan de Spaanse griep in 1918 stierven volgens uiteenlopende cijfers tussen de twintig en de honderd miljoen mensen wereldwijd. Computers bestonden toen nog niet om de statistieken bij te houden. De Grote Oorlog (de eerste wereldoorlog dus) kostte aan ongeveer 15 miljoen mensen het leven terwijl de tweede wereldoorlog bijna zeventig miljoen slachtoffers maakte. Corona heeft, op het moment dat dit boek ter perse ging, al wereldwijd zo een 250.000 doden gemaakt en daar zullen er best nog wel wat bijkomen. De cardio-vasculaire aandoeningen van hart en aders zijn de voornaamste doodsoorzaak wereldwijd met één op elke drie doden of zo een 20 miljoen mensen per jaar.

Ach, ik probeer er een beetje de moed in te houden door de cijfers in een groter daglicht te zien. Daar zullen de mensen die een geliefde verloren hebben aan corona geen boodschap aan hebben, dat weet ik. En natuurlijk zijn er veel mensen die in de spoedopname moeten beademend worden met zuurstofapparaten en is de hoest en de koorts bij corona zeer uitgesproken. De druk op het gezondheidssysteem van sommige landen is enorm en de

economische impact zal zich allicht nog jaren doen voelen. Maar er wordt tegelijkertijd ook gezegd (door de experts terzake en niet door mij dus) dat 80% van de coronagevallen ‘milde’ symptomen vertoont en dat veel mensen soms zelfs niet eens weten dat ze corona hebben of gehad hebben.

Ik hoop dus dat ik – in het geval ik (of u beste lezer) corona krijg – bij die 80% zit. Voor de goede orde: ik wens dit niemand toe. Maar ik denk dat het goed is af en toe eens ‘the bigger picture’ te bekijken. Waarmee ik geenszins de ziekte of de bijna onmogelijke taak van het verplegend personeel wil minimaliseren – laat dat hier duidelijk zijn! Ik laat het aan ieder op zich over om zijn conclusies te trekken. En om aan de horizon toch nog een streepje zon te zien!

Ik wens de lezer, als hij het coronavirus al overleefd heeft, ook toe dat hij mijn leesvoer en mijn cynisme overleeft. Als hij al wil verder lezen na dit voorwoord! Cynisme is een virus dat ik al heel mijn leven meedraag. Tot nu toe ben ik er nog niet aan dood gegaan... moge het zo blijven!

Virale groetjes uit de wereld... en geniet van mijn pre-coronistan reisverhalen. Nog zonder mondmasker en met leder handschoenen, maar wel veel met een helm op! Reizen zal in de toekomst misschien nooit meer hetzelfde zijn.

Patrick

Kortrijk
Mei 2020

Speciale dank aan Rosemary voor de feedback, het nalezen en de correcties. Het maakt dit boek een beetje een familiezaak...

2. De hemel bestaat... denk ik...

Ze zeggen dat wanneer je sterft, je leven zich als een film voor je ogen afspeelt, allemaal in die korte seconden. In cinemascopie. Dus als je het een beetje interressant wilt houden dan zorg je best dat je tijdens je leven één en ander spannend meegemaakt hebt!

(Jim Morrisson – The Doors – tijdens een live concert)

Ik open mijn ogen en zie een mooi meisje in een wijde, witte bloes. Er bestaat dus toch een hemel. Waar je wordt verwelkomd door een witte engel. Dan zegt ze:

‘Bent u OK? Moeten we een ambulance bellen?’

Ik mompel iets maar de witte verschijning die zich scherp aftekent tegen de blauwe lucht krijgt een angstige uitdrukking op haar gezicht.

‘Bent u gekwetst? Ik kan een ambulance bellen. Ik ben de chauffeur van de auto.’

‘Ik denk dat ik OK ben’, zeg ik. ‘Geef me even tijd’

Rechts van het meisje in het wit staat een meisje in een zwarte bloes.

‘We hadden u echt niet gezien’, zegt ze.

Ik beweeg voorzichtig mijn nek, mijn armen, mijn benen en probeer wat spieren op te spannen overal in mijn lichaam. Geen pijn. Zo te sterven blijkt dus vrij pijnloos te zijn. Maar ik ben helemaal niet dood! Ik lig op de grond en kijk in de gezichten van twee engelen, een witte en een zwarte, die geen engelen blijken te zijn maar mijn scherprechters van vanavond.

Ik krabbel voorzichtig recht en maak de clip van mijn helm los.

‘We kunnen een ambulance bellen’, zegt de witte.

‘We hadden u echt niet gezien’, zegt de zwarte.

Op dat moment stopt er een ambulance. Nou, dat ging snel! Ik neem mijn helm voorzichtig af. Geen nekpijn, geen warm gevoel ergens. Geen plakkerige rode ketchup toestanden op mijn hoofd.

‘We kwamen toevallig langs’, zegt een veelkleurige kerel met links en rechts rode kruisen op zijn fluo uitrusting.

‘Bent U OK?’

In Nederland zou men onmiddellijk gaan jij-en en jou-en maar niet zo in Vlaanderen. Beleefd tot op de brancard. Beleefd tot in de kist, vermoed ik, alhoewel dat iets is wat ik op dat moment nog moeilijk zou kunnen controleren.

De brancardier onderzoekt mij, duwt en trekt zachtjes aan mijn ledematen, drukt op mijn ribben en kijkt in mijn ogen.

‘U bent niet bewusteloos geweest?’

‘Neen, ik denk dat ik tamelijk OK ben’, zeg ik.

Na nog eens gevraagd te hebben of ik niet naar het ziekenhuis wil druipen de ambulanciers af. Als je niet gekwetst ben staan ze onmiddellijk klaar, als door het lot via het rond punt van Cowboy Henk naar deze plaats gebracht. Als je ligt te bloeden zou het kunnen zijn dat Murphy’s Law ervoor zorgt dat je eerst een half uurtje moet wachten. Wat is onze verzorgingsstaat toch mooi. Onmiddellijk wordt er voor je gezorgd. En dat allemaal omdat we belastingen betalen. Ik word er zowaar econo-filosofisch van.

Er stopt ook een politiewagen. Ja, het spreekwoord ‘als je ze nodig hebt zie je ze niet’ zou hier van toepassing kunnen zijn maar het blijken twee sympathieke agenten te zijn die zeer hulpvaardig het verkeer tegenhouden en zorgen dat zowel de blauwe BMW 116 die aan de witte en de zwarte engel toebehoort als ikzelf aan de overkant van de weg terecht kunnen op de pechstrook.

Tjonge jonge. Vijftien minuten geleden stond ik nog op mijn oprit.

Rewind naar vijftien minuten geleden dus:

Ik ben net terug van een rit door de Alpen met 5 Engelsen op de motor. Het is dinsdag en ik was de dag daarvoor in de namiddag thuisgekomen in wat zowat de heetste week van de voorbije jaren moet zijn. Temperaturen tussen 35°C en 40°C hadden ervoor gezorgd dat we levend gekookt werden in onze motorkledij. Ik had heelder Alpenpassen afgehaspeld in mijn T-shirt omdat ik niet wilde smelten in wat eigenlijk zelfs een licht zomervestje is. Endeavour II had zich goed van zijn taak gekweten. Ik had geen olie moeten bijvullen, de foutmelding op mijn dashboard van de voorspanning van de vering was wat het was: een foutmelding, niets meer. Er was geen fout. Endeavour stond ingesteld op 1 rijder met bagage, en de sub-instelling op normaal, hard +1.

Voor mij de ideale instelling om lange afstand te doen. De gasrespons stond op ‘Sports’ en niet op ‘Touring’, want in

haarspeldbochten bergop wil je wel dat het beestje onmiddellijk reageert als je aan het gasje draait. Op de 'Touring' stand komt hij wat achter en dat had ik niet nodig op de Stelvio.

De Stelvio... ja, dat was het hoogste punt van de reis. 2770 Meter hoog en daarmee zowat de hoogste bestrate pas in de westeuropese Alpen. Maar niet het hoogtepunt. Dat was de baan naar Schudern geweest. Onverwachts was dit 7.3 kilometer kronkelbaantje uitgroeid tot 'het' gespreks onderwerp van de reis. Helemaal aan het einde van de trip, voordat we in Zwitserland de autostrade een stukje gingen volgen om voorbij Zurich te geraken en de aansluiting naar het Zwarte Woud te nemen.

Maar dat was al het einde van de motorreis.

Rewind dus naar het begin van mijn reis. Of nog beter, naar de plannen die tot deze reis geleid hadden.

Elk jaar ga ik met een paar Engelse motorvrienden een paar dagen rondrijden op interessante kronkelwegen in mooie natuurgebieden. Zo bereisden we al het Zwarte Woud, de Vogezen en er was ook nog Schotland waar ik jammer genoeg niet mee kon. Vorig jaar gingen we nog samen naar het Lake District, een reis die ik grotendeels vertel in mijn boek 'Op stap met Endeavour II'. Het is een gewoonte geworden dat ik de reizen op het Europese vasteland organiseer en dat Gary uit Yorkshire de reizen in Groot Brittannië samenstelt.

Dit jaar zouden we een vrij ambitieuze toer doen in Zwitserland. We hadden al maandenlang over en weer gepost op onze geheime facebookgroep en waren uiteindelijk akkoord gegaan met Zwitserland.

We waren al eens in Zwitserland geweest, een paar jaar daarvoor. Toen toerden we door het Zwarte Woud en verbleven we in Titisee. We hadden een dag onze bagage in het hotelletje gelaten en waren in de gietende regen naar Schaffhausen gereden, om de Rheinfälle, de watervallen van de Rijn te gaan zien. Mochten we in de Rijn gevallen zijn we hadden niet natter geweest. Nooit ben ik zo doorweekt geweest als op die reis. Ik had mijn regenvest aan, en in de waterdichte binnenzak had ik mijn portefeuille gestoken, die nog eens apart in een plastic dievrieszakje verpakt was. Toen we in Titisee aankwamen was het geld in mijn portefeuille nat...

En de dag dat we Zwitserland ingereeden waren had het weer zijn uiterste best gedaan om nog wat erger te worden.

Dit keer waren we echter positief: 'het kan niet erger' en 'het kan alleen maar beter' waren de meest gehoorde opmerkingen over het weer.

Gary, Graham en Dave T moesten vanuit het verre Yorkshire komen en Sean zou ter hoogte van London ergens aanpikken. Zij zouden in Dinant overnachten vooraleer via de Vogezen naar Zwitserland te rijden. Dinant was voor hen totaal onbekend maar bleek achteraf toch heel goed mee te vallen. Het Belgische bier op een terrasje zal daar wel voor iets tussen gezeten hebben. En het eten. Alles prima dus. Behalve de temperatuur dan. De jongens hadden enkele weken regen in Engeland achter de rug en de ochtend van vertrek regende het zo hard in de regio Sheffield dat Gary er even aan dacht om gewoon thuis te blijven. Het doembeeld van het laatste oordeel met de zondvloed van een paar jaar geleden hing ongesproken in de lucht. Net zoals heel veel regen op de weg naar London. Ze waren dan ook allemaal goed ingepakt in hun motorkledij en waterdichte regenkledij.

Hun ongeluk wilde echter dat continentaal Europa, geheel naar de spirit van de Brexit, een heel ander weer had dan het Verenigd Koninkrijk. Het grootste deel van Europa kreunde al een week of twee onder een hittegolf. Het resultaat was dat, eens de 'lads' in Calais uit de tunnel kwamen hun kledij natter werd vanbinnen dan vanbuiten.

Ja, er werden wat laagjes afgedaan, de regenovertrekken gingen af en de ventilatieritsen in de broeken en jassen gingen open. Maar dat was allemaal niet opgewassen tegen temperaturen van 39 graden Celcius in de Ardennen.

In Dinant hadden ze wel het vochniveau op peil gehouden met Belgisch bier maar je kon in dat weer niet tijdig genoeg drinken om gehydrateerd te blijven. Sean was de enige met een 'camelback', een blaas gevuld met water die in een soort rugzakje op zijn rug hing met een drinkteut tot in zijn helm.

De tweede dag zou het kwik 40 graden bereiken en dat is heel onaangenaam wanneer je permanent een helm en beschermende kledij aan moet hebben.